

WOMEN'S MARCH 2020 Museumplein Speech Madeleijn van den Nieuwenhuizen

Lieve allemaal, [L]
[SEP]

Zo tof om jullie allemaal bij elkaar te zien. Ik wil jullie vragen naar degene naast je te kijken. Degene met wie je hier bent gekomen, links, rechts, degenen die je niet kent.

In gedachten kijkend naar hen die online meedoen omdat ze fysiek niet aanwezig kunnen zijn. Degenen met wie je schouder aan schouder staat of zit.

Dit, dit zijn je medestanders. Dit zijn mensen die naast je staan in de strijd om gendergelijkheid. Je ziet ze niet elke dag.

Je kunt hun blik niet opzoeken wanneer je 's nachts met gejaagd hart door het park naar huis fietst;

wanneer je een exotisch snoepje wordt genoemd;

wanneer je diep inademt op je werk om een grap van je af te laten glijden;

wanneer iemand ongewenst een hand op je onderrug legt of zegt: Jij wil dit *wel*.

Vaak, te vaak, staan we dan alleen. Maar, in gedachten staan deze mensen ook dan naast je, zoals jij naast hen staat, hier en nu. [L]
[SEP] Betekent dat we hier samen staan, dat we over alles hetzelfde denken? Dat we het over elk feministisch dossier eens zijn? Dat we ons allemaal expliciet een feminist noemen? Nee. We zijn divers, we zijn verschillend, we staan op verschillende punten van bewustwording - ik vandaag ben een andere feminist dan ik vijf jaar

geleden.

Maar het basisstreven naar gendergelijkheid - naar gelijke behandeling en gelijke perceptie - is onze leidraad. Onze meningsverschillen moeten we niet vrezen, we moeten ze onderzoeken - ze houden ons scherp, ze houden ons wakker.

Ik, ik noem mezelf met trots een feminist. Voor mij betekent het niet alleen de strijd naar gelijkheid, maar een oefening in solidariteit. Voor sommigen zal het voelen alsof de strijd al gestreden is, alsof we er al zijn, en tegen hen zeg ik: good for you, dat is oprecht fijn voor je. Maar - voor velen is dat absoluut niet zo. Feminisme, in mijn optiek, toont zich dan ook onder andere in dat wat je doet in de afwezigheid van eigenbelang. Solidariteit met de worstelingen van degene naast je, is de lakmoesproef van principes.

Ik wil kort iets zeggen over corporate feminisme.

Wat kledingmerk Dior zegt dat feminisme is, wat Dove body lotion zegt dat feminisme is, wat de VIVA zegt dat feminisme is — dat is aan hen. Wat feminisme voor jou is, dat is aan jou.

Gecommercialiseerd feminisme is fantastisch voor de naamsbekendheid van de goede zaak, en ik lees goedkeurend een verhoogd aantal artikelen over opstaan tegen stereotypes, ik zie meer reclames met diversere lichamen. Ik kijk verheugd naar deze pogingen om het beter te doen.

Maar bedenk je ook dit: aan het eind van de dag zijn dit organisaties die draaien om winstmaximalisatie. Als de glans ervan af is, van ongelijkheid, als Dior een nieuwe Art Director aanstelt met minder *feel* voor de vrouwenzaak, als het volgende nón-special issue in de schappen ligt, dan, dan staan wij hier nog.

Als quasi “woke” televisie-redacteur, bedenk je wat je doet, als je een specifiek MeToo slachtoffer wéér vraagt om hun mening te geven over een MeToo nieuwtje. Is het uitspreken van hun pijnlijke

ervaring werkelijk noodzakelijk, of brengt persoonlijk leed meer kijkcijfers dan, zeg, een juridisch expert?

Wat ik probeer te zeggen is dit: in de geschiedenis van onze kapitalistische economie is winstmaximalisatie nog nooit, maar dan ook nog nooit een duurzaam vehikel van gelijkheid geweest - sterker nog: in de praktijk is ze vaak het omgekeerde, ook waar het goede intenties betreft.

In werkelijkheid worden veel van die The Future is Female t-shirts gefabriceerd in Thailand en Cambodja, waar meisjes en vrouwen voor 70 cent per uur in slecht geventileerde hallen hun vingers kapotnaaien aan de woke gescoorde puntjes van zich op de borst kloppende bedrijven.

Niet alles laat zich vatten in een feel-good reclame, een meme of een caption. Juist nu, nu de boel op gang is in 2020, móeten we de diepte in duiken, móeten we de nuances opzoeken die niet op een t-shirt passen.

Maar - hoe kun je nou onderzoeken wat *jouw* feminisme is? Hoe kun je werken aan een gelijkere wereld? Een paar tips:

- Organiseer feministische filmavonden - start een leesclubje (nodig mannen uit!) - zoek online naar boekentips en podcasts. Discussieer.

- Begin of help bij lokale initiatieven - voor bijvoorbeeld alleenstaande moeders in de bijstand of slachtoffers van partnergeweld.

- Leg je buurman uit wat non-binair betekent.

- Schrijf brieven naar gemeenteraadsleden, of naar tweedekamerleden - hun emailadressen vindt je online.

- Ga de politiek in!

Dan, een korte geschiedenis-les.

Waarom zouden feminsten voor sommigen de connotatie 'zuur' hebben? Waarom hoor ik zo vaak: 'Nou nou, er mag ook niets meer, zelfs geen complimentjes meer geven, poe poe, is die hele MeToo en zo niet een beetje doorgeslagen?'

En: "Ja maar je bent toch gewoon gelijk voor de wet - je mag toch stemmen enzo, dat is toch goed geregeld allemaal? Wat is er nou? ...Zeikwif."

Zou dit zijn omdat vrouwen worden geacht om elke overwinning te vieren als dat, een overwinning?

Het toebedeeld krijgen van stemrecht in 1919 - een overwinning!

De dag dat we trouwen, niet langer automatisch ontslagen worden uit overheidsdienst, zoals tot 1955 - een overwinning!

De dag dat we trouwen, niet langer handelingsonbekwaam worden voor de wet - wat betekende dat we geen hypotheek mochten afsluiten, geen verzekering mochten afsluiten, niet zomaar zelfstandig op reis mochten en dat we onze loon moesten afdragen aan onze man. Tot 1956 - een overwinning!

Ons verworven recht tot Baas in eigen buik in 1984 - een overwinning!

Het strafbaar stellen van gedwongen seks binnen het huwelijk in 1991 - een overwinning!

De wettelijke eis dat transgender personen een sterilisatie moeten ondergaan als ze van geslacht willen veranderen in hun paspoort, afgeschaft in 2014 - een overwinning!

Een MeToo symbool dat heel zijn godganse leven zijn gang heeft kunnen gaan werd veroordeeld in 2020 - een overwinning!

Dit is geen geschiedenis, dit zijn de levens van onze oma's, onze moeders, van ons en van onze dochters. Zijn het overwinningen of zijn het bizar late bijstellingen van een juridisch-politiek-sociaal systeem dat ons als groep in de samenleving consistent heeft gekortwiek? Klein heeft gehouden? Heeft betast, heeft onteerd, heeft onthand.

Waarom wordt altijd geeist dat we meer vieren, dat we dankbaar zijn? Waarom zullen er mensen zijn die het allemaal maar onzin vinden dat we hier staan, die ene dag van het jaar dat we ons collectief uitspreken over de irrationele en fundamenteel onnodige ongelijkheid waar we tóen, maar ook nu nog, mee te maken hebben?

Waarom wordt nooit gevraagd waarom we niet kwader zijn?

Vieren - ik ben pro-vieren. Weet je waarom? Niet alleen uit dankbaarheid voor hen die onze rechten en behandeling bevochten en zij die er nu voor strijden — maar omdat we anders gék worden. En dus bij deze, lieve mensen, ik vier jullie! Ik vier dat we hier staan, ik vier hoe ver we gekomen zijn, ik vier onze toekomstige overwinningen, want oh boy, die gaan er komen.

Met een knik naar het verleden, op naar de toekomst.

Dankjulliewel.